

Департамент культури, туризму, національностей та релігій
Запорізької обласної державної адміністрації
Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

Світ пригод і фантастики Лесі Ворониної

До 65-річчя від дня народження письменниці

Інформаційно-методичний матеріал

Запоріжжя
2020

Світ пригод і фантастики Лесі Ворониної: До 65-річчя від дня народження письменниці / Інформаційно-методичний матеріал / укладач Н. О. Шахневич; Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач". – Запоріжжя, 2020. - 20 с.

Інформаційно-методичний матеріал містить біографічні відомості про сучасну українську дитячу письменницю Лесю Воронину та сценарії заходів за її творчістю для читачів різних вікових категорій.

Розрахований на бібліотечних фахівців та широке коло читачів.

Укладач

Шахневич Н. О.

Редагування
та комп'ютерна верстка

Веселова Л. Г.

Відповідальний за випуск

Данилова Л. В.

Вивчення попиту дитячої аудиторії на твори сучасних українських дитячих письменників виявило, що найбільшою популярністю у дітей користуються книги Лесі Ворониної. Діти, як правило, обирають ті книжки, яким вірять, з героями яких можуть себе ототожнювати. А Леся Воронина пише саме про таких найзвичайнісіньких дітей, яким властиво чогось боятись, за щось переживати, іноді потрапляти в якісь неприємності, а ще намагатись розгадувати усілякі таємниці, веселитись та перемагати.

Цього року улюблена дитяча письменниця святкує свій 65-річний ювілей. Тож пропонуємо бібліотекам для дітей області провести заходи з метою популяризації її творів. Це можуть бути: літературний квест або детективне розслідування «Для неймовірних пригод так треба небагато»; літературне дос'є-презентація «Літературними стежками Лесі Ворониної»; усний журнал «Ключі до дитячих сердець Лесі Ворониної»; етична бесіда з дітьми та їх батьками «Для тих, хто не забув, що був дитиною (за творами Л. Ворониної)»; обговорення книг «Нові повістини для юних читачів та дорослих»; заочні подорожі; прес-конференції та зустрічі «За круглим столом»; інсценування; КВК; читацькі конференції, бібліотечні уроки; тематичні диспути; розважальні вечори і ранки; свята; турніри; виставки, конкурси та ін. Можна провести серед читачів і сімейний літературний флешмоб «Три книжки Лесі Ворониної прочитані з дитиною». Доречними стануть книжкові виставки та перегляди літератури: «Подорож на планету смугастих равликів», «Зроби те, чого боїшся», «Українська дитяча книжка є!», «Кидай «мишку» – читай Лесину книжку!»

І найважливіше! Найбільший позитив читання і популяризації творів сучасних авторів у тому, що ви завжди можете запросити їх на свій віртуальний чи не віртуальний урок, знайти цього автора в соцмережах, провести скап-конференцію або просто полистуватися з ним в режимі реального часу.

Цікавою формою роботи може стати **онлайн-знайомство з письменницею**, матеріал для якого ви знайдете за посиланням:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=28&v=95QOsQ3PPwg&feature=emb_logo
або знайомство читачів з цікавими фактами з життя авторки.

Пропонуємо декілька сценаріїв бібліотечних заходів, які допоможуть популяризувати твори Лесі Ворониної серед читачів-дітей різних вікових груп.

Літературне дос'є-презентація «Літературними стежками Лесі Ворониної»

Розповідь веде бібліотекар.

Друзі! Сьогодні ми з вами познайомимось з надзвичайно цікавою людиною і дуже популярною письменницею Лесею Ворониною. Її твори перекладаються та видаються за кордоном, вони очолюють книжкові рейтинги та звучать по радіо. Вона любить мандрувати і пише для дітей, тому часто її можна зустріти на виступах у школах чи в бібліотеках. Найменші читачі вже давно полюбили її «Суперагента000», «Таємне Товариство Бягузів», нямликів, хлюсів та інших персонажів книг. Леся Анаста-

сїївна Воронина – українська письменниця, перекладачка, журналістка, радіоведуча, член Асоціації українських письменників у цьому році святкує своє 65-річчя.

Народилась майбутня письменниця 21 березня 1955 року у Києві. Змалечку чула в сім'ї прекрасну українську мову, адже мама Лесі, Надія Миколаївна Гордієнко-Андріанова, була перекладачем українською художніх творів, блискуче знала українську, німецьку, перекладала з французької, болгарської, захоплювалась есперанто. Лесин тато, Анастасій Прохорович, за професією – художник-оформлювач, походив із письменницької родини. Його батько, Прохор Данилович Воронин, друкувався ще до революції, дружив зі Степаном Васильченком, Гнатом Хоткевичем. Батьки Лесі дуже любили книжки, тож вони для дівчинки змалку були цілим світом – виховували її, вчили життю.

Різні джерела зазначають, що Леся – це несправжнє ім'я письменниці. Проте, це не зовсім так. Дівчинку батьки назвали Лесею на честь Лесі Українки, та в паспортному столі так записувати не захотіли, сказали: «Таково імені нету», а Леся, мовляв, – похідне від Лариси або Олександри, тож мама записала її Оленою. Та все своє життя вона – Леся.

По закінченні 155-ї київської школи вступила на заочне відділення філологічного факультету Київського Національного університету ім. Т. Г. Шевченка, яке закінчила 1979 року. За роки навчання встигла попрацювати кур'єром у Спілці письменників України, лаборантом у школі, електромонтером на деревообробному комбінаті, екскурсоводом у Музеї народної архітектури та побуту в Пирогові та на багатьох інших роботах. З 1987 до 1991 року була редактором відділу літератури та мистецтва журналу «Україна». Водночас багато мандрувала: Україною – автостопом та Польщею – на байдарках (це були сплави Мазурськими озерами, польськими річками і річечками). Дуже любить Польщу, навіть колись хотіла навчатись в польському університеті, і вже була домовленість вступу до одного з них, але потім передумала і повернулась в Україну, бо ніде більше не бачила свого життя. Зараз активно перекладає з польської мови твори Станіслава Лема, Славоміра Мрожека, Анни Ковальської, Анни Карвінської, Гелени Бехлерової та ін.

1991 року Лесею Воронину запросили на роботу до дитячого журналу «Соняшник». Там вона і почала друкувати свої пригодницькі і фантастичні твори. Під псевдонімом Гаврило Гава написала понад сто сюжетів коміксів, що впродовж 13 років з'являлись на сторінках журналу. А ще вигадувала всілякі хитромудрі завдання, веселі конкурси. Мала й інші літературні псевдоніми, зокрема: Ніна Ворон, Олена Вербна.

З 1997 року, паралельно з роботою в журналі «Соняшник», працювала коментатором у Національній радіокомпанії України була автором і ведучою культурологічних програм «Українська культура сьогодні і завжди», «Мандрівець», «Відлуння тисячоліть», основною темою яких було висвітлення сучасного стану української мови та культури.

У жовтні 1994 – березні 1995 на запрошення Міністерства освіти провінції Альберта (Канада) та Канадського інституту українських студій перебувала у Едмонтоні, де брала участь в підготовці освітнього проєкту «Мова» для двомовних україно-англійських шкіл провінції Альберта.

У 2011 році Леся Анастасіївна очолила дитяче видавництво «Прудкий Равлик». Мабуть, неспроста видавництво отримало таку назву, адже письменниця дуже любить цих чудернацьких слимаків і навіть має вдома велику колекцію равликів у кераміці, малюнках, склі. Гаслом видавництва було: видавати дитячі книжки або гарні, або дуже гарні.

У 2014 році упорядковувала вірші свого чоловіка Євгена Гуцала в книжці «Зайці в полі варять борщ», що вийшла у Видавництві Старого Лева. Нині вона – ведуча програм «Книжковий лабіринт» та «Літературні мандри світом» на Радіо Культура.

Леся Воронина почала писати казки завдяки своєму синові Євгену. Йому першому вона розповідала неймовірні, вигадливі і дотепні історії. «Це був серіал, який я переповідала щовечора. Так він змусив мене придумувати все нові і нові історії», – згадувала письменниця. Вона написала багато захопливих цікавих книг для дітей. Твори її активно видаються різними видавництвами, транслюються по радіо, друкуються у дитячих журналах. «Завжди пишу про те, що цікаво мені і, сподіваюсь, дітям, – каже Леся Анастасіївна. – Дитяча книжка передусім має бути цікавою, захоплювати читача, а всі закладені автором ідеї не повинні бути «лобовими»: читач має сам розшифрувати ці послання... Мені хочеться, щоб дітям були небайдужі мої герої, щоб вони схотіли дізнатися більше і про те, з ким ці герої дружать, що люблять, чого бояться, про що мріють... Тобто я створюю цілий світ, який має захопити читача».

За суперцікаві та захоплюючі книги письменниця Леся Воронина неодноразово ставала лауреатом численних літературних конкурсів. Серед відзнак: лауреат Всеукраїнської акції «Книжка року» за книжку «Суперагент 000. Таємниця золотого кенгуру» (2004); лауреат Всеукраїнського конкурсу романів, кіносценаріїв і п'єс «Коронація слова» за книжку «Таємниця Пурпурової планети» (2005); лауреат Міжнародного літературного конкурсу «Дитячий Портал» за книжку «Таємне товариство боягузів, або засіб від переляку № 9» (2006); лауреат конкурсу «Книжка року Бі-Бі-Сі» за книжку «Нямлик і балакуча квіточка» (2008); перша премія VI Московського міжнародного конкурсу «Мистецтво книги» у номінації «Книга для дітей та юнацтва» за книжку «Сни Ганса-Християна» (2009); перша премія Національного конкурсу «Найкраща книга України 2009», за книжку «Сни Ганса-Християна» (2009); II місце на конкурсі «Книжковий дивосвіт України» за книжку «Сни Ганса Християна» (2009); дипломант Міжнародного літературного конкурсу романів, кіносценаріїв і п'єс «Коронація слова - 2010» за роман «У пошуках Огопого» (2010); переможець конкурсу «Дитяча книга року ВВС» за дилогію «Таємне товариство боягузів та брехунів» (2012).

Твори Лесі Ворониної неймовірно популярні серед читачів бібліотек і мають широку вікову аудиторію. А ще її повісті входять до шкільної програми з української

літератури молодшої та середньої школи. Отож, запрошуємо вас, друзі, до чудової подорожі світом фантастичних пригод, дивовижних мандрівок, детективних історій, світом чудових книг Лесі Ворониної. *(Бібліотекар проводить огляд творів письменниці).*

Літературний калейдоскоп «Одинадцять цікавих фактів з життя і творчості Лесі Ворониної»

Розповідь може супроводжуватись презентацією.

1. Маленька Леся ніколи в житті не хотіла стати балериною. Вона була схожа на хлопчика. Батько виховував її так, щоб вона ніколи не показувала свого страху. І вона ще років у шість з'їжджала на лижах зі стрімких гірок в університетському ботанічному саду, бігала наввипередки зі старшими хлопцями і, навіть, стояла на воротах, коли дворова ватага грала у футбол.

2. Справжньою дівчинкою Леся відчула себе тоді, коли на день народження їй, першій з усього двора, купили капронове плаття – мрію всіх її подружок у дитячому садочку. Сусід по комуналці, веснянкуватий Вітька, вражений неймовірною красою її сліпучо-білого вбрання, одразу ж запропонував їй одружитися. І вона дала згоду – дуже їй хотілось похизуватись у своїй новій сукні в ролі нареченої. І коли вона ввечері розповіла батькам про майбутнє весілля, тато, ховаючи посмішку, порадив їй перевірити свої почуття і почекати з весіллям хоча б класу до третього. До речі, дещо з цієї давньої історії вона пригадала, коли писала «доросле» оповідання «Як я не стала балериною».

3. В дитячому садочку Леся ненавиділа «тиху годину» і пошепки розповідала подружці Маринці цілі «серіали» із закрученим сюжетом. Коли вихователька виходила зі спальні, слухачів її пригодницьких історій ставало більше. Якось, коли письменницю запитали, як і коли вона написала свою першу книгу, вона розповіла: «Я її задумала в старшій групі дитячого садка. У нас була неймовірно сувора вихователька. Під час тихої години я ніяк не могла заснути, а вона ходила між рядами ліжечок і пильно приглядалася – чи ніхто не прикидається і не ворухить повіками. Тому я придумала таку хитрість: заплющувала очі й подумки розповідала собі якусь дуже цікаву історію. У мене в голові «крутилося кіно»: картинки змінювали одна одну, я забувала про Ольгу Іванівну, і про те, що дуже хочеться кудись побігти – а треба лежати і не ворухитися... А коли Ольга Іванівна нарешті йшла зі спальні, я пошепки розповідала подружці Маринці (її ліжко стояло поруч) свої історії, щодня нову серію про пригоди двох подружок. Дівчатка потрапляли в неймовірні ситуації, перемагали підступних ворогів, літали в космос і навіть... карали жорстоку виховательку. Потім у нас зорганізувався цілий таємний клуб – мене слухали вже кілька дітей».

4. У восьмому класі зі своєю найближчою подружкою Леся записалася в секцію самбо. Дівчинці конче потрібно було навчитись захищати себе та інших. Цьому передувала досить сумна історія. Леся та її подружка Ольга дізнались про існування хору «Гомін» і почали ходити на його репетиції. Це був дивовижний осередок української

культури, де співали не те, що було дозволено офіційною владою, а те, що заборонялось і замовчувалось. Під час однієї з репетицій Леся з подружкою запізнались. В коридорі їм зустрівся охоронець, який не хотів пускати їх до зали. Він сильно штовхнув її подружку Ольку у груди, та впала і дуже сильно вдарилась головою. Ось тоді вони вирішили, будь-що, навчитися прийомів карате, у-шу чи кунг-фу, щоб жоден «сadyога» не зміг їх подолати. Згодом у своїх книжках вона часом пригадує той самий «каратистський» досвід. Так, у дитячому іронічному детективі «Суперагент 000. Таємниця золотого кенгуру», головний герой, непереможний Гриць Мамай, володіє не лише східними двобоями, а й давньою українською боротьбою, замаскованою під народний танок гопак. А в одному з розділів книжки «Життя видатних дітей» письменниця розповідає про дивовижну долю легендарного майстра східних двобоїв, зірку голлівудських бойовиків Брюса Лі.

5. Коли з'явився іронічний детектив «Суперагент 000», діти почали писати листи авторці і просити, щоб пригоди супергероя Гриця Мамає, який бореться з підступною бабусею-ніндзя, тривали. Отож їй довелося написати аж 5 повістей з карколомними і завжди смішними подіями. Згодом ця книжка тричі видавалася в Україні, а у 2012 році її переклали й видали у Латвії.

6. На зустрічі з дітьми Леся Воронина завжди приходить з іграшковою м'якою чорною вороною і проводить незмінний ритуал: запевняє, що бажання, які діти загадали, доторкнувшись до пані Гави (іграшкової ворони), неодмінно здійсняться. Тому при зустрічі з авторкою загадайте своє найжаданіше бажання, доторкніться до її чарівної ворони, і воно обов'язково здійсниться.

7. Іноді, під час роботи над черговою книжкою, у авторки виникають непередбачувані ускладнення, часом курйозні. Так, у повісті «Таємне товариство боягузів», їй навіть довелося змінити... стаття головного персонажа. Спершу це була дівчинка, але вона ніяк не хотіла бути сором'язливою й закомплексованою невдахою, яка згодом, подолавши всі свої комплекси, сторчголов кидається у вир небезпечних подій. Тоді, кількома ударами по клавішах авторка перетворила уперту дівчинку на дивакуватого, але дуже симпатичного хлопця Кліма Джуру.

8. У 2012 році Леся Воронина разом з художницею-ілюстраторкою Катериною Штанко відмовилась від премії Президента України «Краща книжка року», яку присудили їм за книгу «Сни Ганса Християна», аргументуючи це несприйняттям тодішньої державної політики в гуманітарній сфері, бо цим, як вона наголошувала, перекреслила б усе, що є для неї найважливішим і заради чого, власне, вона й пише свої книжки.

9. Найперспективнішими з молодих українських авторів письменниця вважає Галину Ткачук, Сашка Дерманського, Марину Муляр, Олесю Мамчич.

10. Три кольори, якими характеризує себе письменниця, це: бузковий, пурпуровий та смарагдовий.

11. В Литві особливо люблять таргана Едіка з повісті «Суперагент 000». Саме там з ним відбулись чудові перетворення: тараканос Едукас став популярнішим за го-

ловного героя книжки. А все почалося з того, що до Львова на Форум видавців приїхала литовська художниця і видавець Сігута Ах. Там вона сильно застудилась і коли лежала з високою температурою вже в київській квартирі своїх друзів, то почула, як вони голосно регочуть, читаючи вголос якусь книжку. Пані Сігута зацікавило, що ж це їх так розсмішило, і тоді друзі почали переказувати їй той епізод із «Суперагента 000», де йшлося про інтелектуально розвиненого таргана Едіка, який став вірним помічником Гриця Мамає, проникаючи в найпотасмніші ворожі криївки. Адже, як із гордістю пояснила скромна комаха: «Таргани є скрізь!». Тож Едіка не раз забезпечували цінною інформацією його родичі, що водилися в усіх куточках світу. Сігута загорілась ідеєю видати «Суперагента» в перекладі литовською у своєму видавництві «Nieko Rimto» («Нічого Серйозного»), адже їй сподобались і неймовірні пригоди Лесиних героїв, і класні ілюстрації художниці Каті Білетіної. А коли у Вільнюсі книжку готували до друку, то на обкладинці замість героїчного портрета Гриця Мамає помістили зображення Едіка, одягненого в елегантний фрак, із чорним капелюхом на голові й червоними окулярами, крізь які він пильно дивиться на майбутніх читачів «Суперагента».

Літературно-пригодницька гра «Світ пригод і фантастики Лесі Ворониної»
(за книгою Лесі Ворониної «Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9»)

Гра розрахована на дітей, які вже знайомі зі змістом твору. У ході гри їм доведеться виконати різноманітні завдання, поборовши всі свої страхи і страхи головних героїв книги. Кожне завдання гри можна адресувати від того чи іншого персонажа книги (Климка Джури, пані Соломї, інших).

Епіграфом зустрічі можуть стати слова Л. Ворониної: «Боягуз, котрий переміг свій страх, – найсміливіша людина у світі».

На початку гри бібліотекар знайомить дітей з короткою біографією письменниці, викладаючи матеріал у вигляді розповіді, відеопрезентації або онлайн-знайомства, потім демонструє дітям книги авторки, розміщені на задалегідь підготовлених книжковій виставці, звертаючи їхню увагу на книгу «Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9».

Конкурс «Мозковий штурм від Климка Джури»

Діти повинні охарактеризувати поняття «страх» і «боягузтво» та визначити, чим вони відрізняються і як їх можна побороти.

Смарт-завдання від пані Соломї «Прислів'я та приказки про страх та боягузтво»

Бібліотекар пояснює дітям, що поради, як побороти страх, вони можуть знайти у народних прислів'ях, і пропонує розтлумачити, про що говорить народна мудрість. Виконати завдання дітям допоможуть такі прислів'я:

– Боязливий, як заєць, шкідливий, як кішка;

- Боязливому по вуха, – сміливому по коліна;
- Боятися вовків – бути без грибків;
- Боятися нещастя – і щастя не буде;
- Він сам своєї тіні боїться;
- Вовка боятися – і від білки бігти;
- Вовків боятися – в ліс не ходити;
- Впіймав чи не впіймав, а погнатись можна;
- Всіх би перегнав, та боїться бігти;
- Голими руками не битися з ворогами;
- Де відвага, там і щастя;
- З переляку душа в п'ятки утекла;
- Коли страшиш – сам не бійся.

Далі, щоб не збитися з дороги і не заблукати таємничим лабіринтом, бібліотекар пропонує дітям пригадати сюжет повісті і відповісти на запитання вікторини, яку можна провести у вигляді інтернет-презентації. Приклад такої презентації можна знайти за посиланням: <https://naurok.com.ua/prezentaciya-viktorina-lesya-voronina-taemne-tovaristvo-boyaguziv-abo-zasib-vid-perelyaku-9-15107.html>)

Вікторина від Сашка Смика

1. М'язи Сашка Смика порівнюються з м'язами ... (*Арнольда Шварценеггера*);
2. На якому музичному інструменті грав головний герой твору? (*на скрипці*);
3. Про кого мав грати пісеньку Клим, стоячи під банком? (*про байбака*);
4. Що понад усе любила бабуся Кліма? (*квіти*);
5. На яких земних тварин схожі інопланетяни-синьоморди? (*на жаб*);
6. Чим синьоморди відрізняються від своїх земних родичів? (*велетенським зростом і наявністю бородавок на мордах*);
7. У якій країні перебували батьки Кліма? (*у Єгипті*);
8. Що мав дістати Клим з дна квіткового горщика? (*ключ від машини*);
9. Якої марки автомобіль стояв під грушею? (*«Запорожець»*);
10. На бабусиному городі хлопець відшукав кущ... (*помідорів*);
11. Кому належать слова: «Ви що, збожеволіли? А якщо мене хтось знайомий побачить?» (*Климу Джурі*);
12. Кому належать слова: «У синьомордів надзвичайно тонкий слух» (*татові*);
13. Пісню якої групи дуже любить мугикати собі під ніс бабуся Кліма? (*Бітлз*);
14. Що забороняє закон всесвітньої рівноваги? (*Стоп насильству!*);
15. Куди скомандував піти синьомордам Клим? (*до капсул*);
16. Жук і Заєць в кінці твору вирішили виступати в... (*цирк*);
17. Кочівники пустелі – це ... (*бербери*);
18. На якому інструменті грав батько Кліма? (*на дрімбі*).

Гра «Поміркуй: боягуз чи сміливець? »

Бібліотекар ділить дітей на дві групи і пропонує їм поміркувати над тим, чи був Клим боягузом, чи сміливцем? Перша група характеризує яким був Климко на початку повісті, а друга група – яким він став наприкінці повісті. У кінці гри робляться висновки.

Вікторина «Продовж речення»

Щоб перевірити, чи уважно діти прочитали повість Лесі Ворониної, бібліотекар зачитує початок речення, а дітям потрібно його продовжити. Наприклад:

- Климко проживав із... (*мамою, батьком, бабусею*);
- Батьки хлопчика в той момент знаходились в... (*Єгипті на розкопках*);
- Бабуся Климка працювала в... (*банку*);
- Машиною часу виявився... (*«Запорожець»*);
- Після того, як хлопця схопив прибулець, Клим отримав допомогу від... (*метелика з неба*);
- Климко отримує завдання... (*урятувати бабусю*);
- Послання в капсулі, прив'язаній до велетенського метелика, було написане по черком... (*Жука*);
- Одна з підказок на сільській бабусиній садибі містилася в... (*помідорі*);
- Вдома Клим отримує наказ від... (*бабусі*);
- Сигнал таємної світлової азбуки роду Джур був у вигляді... (*вогнища*).

Бібліотекар пояснює учасникам гри, що з кожним пройденим випробуванням мандрівники відбивають наступ прибульців і відправляють їх назавжди з нашої планети подалі у космос. Наприкінці подорожі можна використати елемент арт-терапії і запропонувати маленьким мандрівникам намалювати не злих синьомордів, а зробити їх добрими і усміхненими.

На завершення заходу бібліотекар підводить дітей до висновку, що страх – це нормально і боятись – не соромно. Кожній людині властивий страх. Але не потрібно тікати від своїх страхів, а навпаки – сміливо йти їм назустріч, тоді вони не заволодіють тобою і обов'язково будуть подолані.

Зустріч-подорож «Леся Воронина. «Хлюсь та інші...»

Епіграфом до заходу можна взяти слова Івана Франка:

*Книги – морська глибина.
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивнії перла виносить.*

Ведуча: Друзі! Сьогодні у нас не звичайна зустріч, а зустріч-подорож. Я думаю, всі ви любите подорожувати? А чи знаєте ви девіз мандрівника? Так, «Хто шукає, той завжди знаходить!». То що ж ми з вами будемо сьогодні шукати? Нещодавно я в лабораторії натрапила на секретний старовинний манускрипт (*демонструє дітям*), де зашифрований рецепт чудодійної сили природи, і ми з вами сьогодні маємо його розшифрувати. Для цього нам треба разом із героїнею повісті «Хлюсь та інші...» потрапити в печеру річки Стугни і, долаючи на своєму шляху всі перешкоди, відшукати там «Еліксир життя».

У подорож ми вирушимо трьома кораблями: «Вікторія», «Надія» та «Фортуна» (*демонструє зображення кораблів з назвами на стенді*), тобто зараз ми поділимось з вами на три дослідницькі групи, кожна з яких обере свого капітана.

Кожен художній твір вчить нас чомусь гарному: любити й шанувати рідний край, природу; поважати батьків, дорослих; цінувати дружбу, вірність; критично ставитись до людських вад: брехні, ледарства, підступності, хвалькуватості тощо. «Хлюсь та інші...» також навчить нас багато чому гарному. Тож пропоную вам зробити нашу мандрівку цікавою і захоплюючою. А для цього спробуємо осмислено висловлювати власні думки, почуття, спостереження, виявляти активність, бажання пізнавати нове й цікаве. Тож, нехай щастить вам, юні мандрівники!

Перша зупинка «Авторська»

Бібліотекар демонструє дітям книгу Л. Ворониної «Хлюсь та інші...», розміщену поряд з іншими творами Л. Ворониної на книжковій виставці, присвяченій авторці.

Усе нове й цікаве ми дізнаємося від автора. А хто автор нашої казки? (*Леся Воронина*). Бібліотекар розповідає коротку біографію письменниці.

Друга зупинка «Композиційна»

(Бібліотекар зосереджує увагу читачів на книзі Л. Ворониної «Хлюсь та інші...»)

Ведуча: Повість «Хлюсь та інші» – пригодницька. Її сюжет насичений незвичайними подіями, пронизаний атмосферою таємничості та загадковості. Твір поділений на одинадцять частин. Головна героїня твору – дівчинка Мар'яна. Давайте зараз переглянемо буктрейлер до твору, щоб дізнатись про головну інтригу. (*Буктрейлер можна знайти за посиланням: <https://www.youtube.com/watch?v=CyC6zYWLxkA>*). Як варіант, можна використати ляльку з лялькового театру – дівчинку Мар'яну, яка познакомить дітей з книгою і проведе для них наступну вікторину.

Третя зупинка «Змістова»

Ведуча або ж лялька (дівчинка Мар'яна) проводить з дітьми вікторину «Чи уважний ти читач?». Кожна команда, порадившись, дає свою відповідь на запитан-

ня. Хто першим відповів правильно – отримує фішки. Одна правильна відповідь – одна фішка.

1. На якому поверсі жила Мар'яна? (на п'ятому);
2. Яка пора року описується у творі? (літо);
3. Чому рибки в акваріумі не боялися Хлюся? (він був Водяником);
4. Коли Хлюсь розкривав таємниці? Чому? (вночі, бо ніч – таємнича пора);
5. Як звали господарку річки? (Стугна);
6. Яку чарівну силу подарувала Стугна дівчинці Мар'янці? (Мар'яна почала розуміти, про що думають звірі, чого бояться птахи чи риби, і відчувала, що трава жива);
7. Чому Стугна вибрала саме Мар'янку? (бо дівчинка справді любила річку);
8. Чи може доля однієї річки залежати від маленької дівчинки? Доведіть це. (діти дають пояснення, приводячи приклади з твору);
9. На чому літали Хлюсь та дівчинка Мар'янка? (на мильній бульбці);
10. Яке мило вибрала Мар'яна для польоту? (суничне);
11. Чому в польоті здригалася холодна долонька Хлюся? (він боявся Подвійного);
12. Який псевдонім був у Подвійного? (Оселедець);
13. Чому мавки, водяники й потерчата – неправильні у розумінні Подвійного? (тому що це міфічні істоти, хтось у них вірить, а хтось – ні);
14. У якій воді набирався сили Подвійний? (у сіро-чорній масній калюжі);
15. Як Мар'яна перемогла Подвійного? (дівчинка бризнула на нього чистою джерельною водою);
16. Скільки живе Водяник? (він житиме доти, доки живе річка);
17. Який подарунок дала Стугна дівчинці? (чарівну намистинку).

Четверта зупинка «З бульки на бульку»

Для проведення цього конкурсу треба заздалегідь вирізати з паперу бульки різного кольору і форми. Зі зворотної сторони бульок слід написати імена героїв твору.

Ведуча: Ви пам'ятаєте, що річкові мешканці у книзі подорожували в бульках. Спробуйте вгадати за описом, який я буду зачитувати, хто цей персонаж і в якій бульбці він летить.

1. Це володар річок, ставків та водоймищ, головував над русалками та опікувався рибами. Живе здебільшого у вирі річок, коло млинів. Розгнівавшись, міг руйнувати греблі, млини, розливати річки. (Водяник);
2. Крім володаря річки, є ще й володарка. Як її звуть? (Стугна);
3. Це молоді вродливі дівчата, котрі живуть на дні річок у чудових кришталевих палатах. Уночі, коли сходить місяць, вони виходять на берег чешуть своє довге зелене волосся і водять хороводи. (Русалки);

4. Це загублені діти або байстрята, вони не мають доступу в царство вічного спокою, мають у руках каганці з вогниками синього кольору. *(Потерчата)*.

П'ята зупинка «Конкурс капітанів»

Ведуча: А зараз наші капітани отримають кожен своє завдання і, трохи подумавши, спробують дати пояснення значення фразеологізмів.

Капітан першої команди дає тлумачення фразеологізму «**Вийти сухим з води**». *(У багатьох народів світу існував звичай: звинуваченого в чомусь випробовували водою. Дуже рідко кому щастило уникнути смерті. Отже, про того, кому поталанило, говорили, що він вийшов сухим з води).*

Капітан другої команди дає тлумачення фразеологізму «**Золотий дощ**». *(За народними переказами, Зевс був богом дощу, грому, батьком усіх богів і людей. До багатьох, щоб зачарувати їх, Зевс з'являвся в різній подобі. Зокрема, до красуні Данаї, щоб звільнити її з підземелля, куди, за наказом батька, її заточили, він проник у вигляді золотого дощу. Майже з того часу цей вираз став означати несподіване багатство, раптове збагачення).*

Капітан третьої команди дає тлумачення фразеологізму «**Сьома вода на киселі**». *(Це та вода, яка всьоме промиває борошно для киселю. Зрозуміло, що вона буде майже чистою: усе забрали з собою попередні води. Отже, у сьомій воді буде так мало від улюбленої народної страви – киселю, як у далекого родича – якихось споріднених рис із певною людиною. Сьома вода на киселі – так називають дуже далеких родичів).*

Шоста зупинка «Моя мрія»

Ведуча пропонує дітям продовжити фразу: «Якщо б я спіймав(ла) золоту рибку, то попросив(ла) б ... »

Ведуча: А знаєте, що про це сказала сама Леся Воронина? Вона сказала: «Я б попросила Золоту Рибку, щоб з нашого життя зникло хамство і жорстокість, щоб люди жили за законом: не роби іншим того, що не хочеш, щоб зробили тобі».

А тепер звернімося до епіграфа нашої зустрічі. Ми пірнули аж до дна річки Стугни, тобто до дна книжки, де вона описана, і кожен з вас виніс звідти свою перлинку. А про який рецепт чудодійної сили природи ми дізналися? *(Діти відповідають).* Напишіть свій рецепт еліксиру життя. *(Кожна команда записує свій рецепт еліксиру життя, а потім його зачитує).* Ведуча підраховує бали кожної команди, визначає переможців та нагороджує їх.

Ведуча: А на завершення нашої зустрічі хочу прочитати вам вірш нашого відомого поета Івана Драча «Хіба чекати плати за добро?.. », бо дуже вже він співзвучний з тим, про що ми сьогодні з вами говорили.

Хіба чекати плати за добро.
Нехай в руці зламається перо,
Нехай твоя зламається рука,
Що за добро добра собі чека!

Добро твориться просто ні за так.
Так, як цвіте і опадає мак,
Як хмарка в'ється і сміється пташка,
Як трудиться мурашка – горопашка.

Хай сіє зерна скрізь метка рука,
І в океан добра тече ріка,
І не зросте із нього ковила...
Лиш так змагаймо океани зла...

Експрес-знайомство «Чи бували ви на планеті Смугастих равликів? Ні? Тоді мандруймо разом!...»

Захід підготовлений за фантастичною повістю Лесі Ворониної «Планета смугастих равликів». За таким принципом можна підготувати та провести експрес-знайомства з іншими творами авторки. Розповідь супроводжується демонстрацією книги, якій присвячений захід.

Ведучий: Доброго дня, наші любі читачі. Раді вітати вас у нас в бібліотеці. Сьогодні ми здійснимо заочну подорож на планету смугастих равликів, авторкою розповідей про яку є сучасна і всім вам відома українська письменниця Леся Воронина.

Ця яскрава книга під назвою «Планета смугастих равликів» з'явилась на світ у 2011 році (*бібліотекар демонструє читачам книгу*). Вона, серед усього іншого, є брэндовою для видавництва «Прудкий равлик», головним редактором якого стала пані Леся.

Леся Воронина описала багато пригод кмітливих і небоязких дітей, яким випало зустрітися з незвичайними істотами, прибульцями з інших планет чи світів. «Планета Смугастих Равликів» – це фантастична повість, у якій головна героїня Оля разом зі своїм вірним котом Гарбузиком мандрує Мінливою Галактикою. Чудове вміння не губитись у найнеймовірніших ситуаціях завжди виручає її. Треба – вона видує гігантську кулю, запхавши до рота цілу пачку полуничної жуйки, і перелетить через жахливу прірву. Треба – зуміє визволитися з полону, прочитати складну карту-головокрутку, відкрити найвигадливіші замки. І все це, насамперед, тому, що дівчинка ніколи не стає на бік зла.

Що-що, а відрізняти добро Оля вміє безпомилково. Тож їй охоче допомагає подолати перешкоди не тільки пухнастий рудий Гарбузик, але й екзотичні тварини, наділені вмінням читати думки і розмовляти, або летючі рослини.

Скажімо, на Пурпуровій планеті вона визволила від злого Кокоса міріади золотих метеликів і тим врятувала приречені на вимирання рослини. Давайте послухаємо, як про це написано у книзі: «Тієї ж миті величезна різнобарвна печера наповнилася тисячами золотокрилих метеликів. Вони вилітали й вилітали з розколотих кокосів, аж

врешті в печері здійнявся справжній вітер від тріпотіння мільйонів метеликових крилець».

Так оновилося життя на завойованій злими посланцями мороку планеті. У книзі роботоподібні монстри або які-небудь хижі пацюки, озброєні смертоносними швидкострільними бластерами, на щастя, завжди виявляються боягузами. Можливо тому, що якась вища божественна сила все ж оберігає усіх нас від них? А для порушників космічної рівноваги існує спеціальний виправний заклад Пухнастої Кицунії. Як ви думаєте, мабуть, непогано б цю інопланетну педагогіку поширити і на Землі?

Утім, герої "Планети Смугастих Равликів" і так чудово справилися з перевихованням піратів, драконів, пацюків та деяких інших істот, що не вміли розрізняти добро і зло.

«Планета смугастих равликів» – книжка надзвичайно цікава, адже в ній є яскраві карколомні пригоди, практично «екшн», учасниками якого є яскраві персонажі: Грушоніс, Забудькуватий Дракон, Смарагдова Мавпочка, космопацюки та космомиші.

Ясна річ, такі пригоди й таких героїв не можна було неяскраво ілюструвати, з чим художниця Катерина Білетіна віртуозно впоралася. Надзвичайно важливо було адекватно візуалізувати сюжет книги, який за кількістю пригод та заплутаних ситуацій на один друкований аркуш нагадує комп'ютерну гру. Залишається хіба пошкодувати, що в Україні не є загальнопопулярним такий жанр, як комікси. Думаю, з «Планети смугастих равликів» вийшов би непоганий комікс. Або, наприклад, мультфільм. Тож запрошую вас здійснити власну захоплюючу подорож міжгалактичними світами, прочитавши цю надзвичайно цікаву книжку. А ще пропоную вам взяти участь у «Міжгалактичній виставці малюнків» і намалювати персонажів повісті або створити свій власний комікс із ними, а ми виставимо всі ваші роботи у нас в бібліотеці.

Літературна вітальня «Засіб від переляку від Лесі Ворониної»
(за повістю «Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9»)

Захід супроводжується відеопрезентацією. За епіграф заходу можна взяти слова Костянтина Ушинського: «Природна сміливість є та брила мармуру дорогоцінного, з якого страх виробляє величну статую мужності».

Ведуча: Діти, а чи знаєте ви, хто такі супергерої? (діти називають Супермена, Людину-павука, Бетмена тощо). А що ви про них знаєте? (діти називають їхні риси: вони сильні, мужні, безстрашні, рятувальники Землі, Всесвіту тощо). Давайте поглянемо, як вони виглядають. (слайд 1).

Ведуча: А чи багато таких людей ви зустрічали в реальному житті? Як ви вважаєте, чи може звичайна людина подолати свій страх і стати героєм? (слайд 2). Відповідь на це запитання ми спробуємо отримати впродовж сьогоднішньої зустрічі. А допоможе нам у цьому повість Лесі Ворониної «Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9». А ще ми дізнаємося багато цікавого про авторку повісті, яка пише захоплюючі твори для дітей.

Ведуча звертає увагу дітей на епіграф зустрічі (слайд 3) та фото Лесі Ворониної (слайд 4) а потім знайомить гостей з життям і творчістю письменниці у чому їй допомагають підготовлені заздалегідь діти, які сидять окремо за святково прибраним столом. Їх виступи супроводжуються музикою та відеопрезентацією.

1-й читець: (слайд 5. *Дитячі та юнацькі роки*) Народилася Леся Воронина (справжнє ім'я Вороніна Олена Анастасіївна) 21 березня 1955 року в Києві в письменницькій родині. Назвали дівчинку Лесею на честь великої письменниці Лесі Українки. Її дід Прохор Воронін був письменником, тато – художником-оформлювачем і реставратором, а мама – перекладачем художніх творів. Вдома у них завжди було багато книг. Дівчинка рано навчилася читати, а згодом і сама почала вигадувати різні цікаві історії, адже росла досить кмітливою, веселою фантазеркою. «Мені здавалося, що це є в кожної людини. З подивом дізналася, що такі здібності мають не всі, а діти ж люблять різні цікаві історії! Я й стала таким собі неформальним лідером у садку, а потім у школі. Мої однокласники страшенно любили слухати ті кумедні побрехеньки. А ще я вміла досить точно копіювати й пародіювати інших, вигадувала різні сценки. Та хоча зростала в літературному середовищі, письменники здавалися мені якимись особливими, унікальними – куди вже мені до тих небожителів?! Але все одно писати почала рано», – згадувала про себе Леся Воронина.

Перші літературні спроби Леся показала не рідним, не друзям, а дитячій письменниці Ларисі Письменній. З нею дівчинка познайомилася ще років у сім, коли побувала у Будинку творчості письменників у Ірпені. Лариса Михайлівна була неабиякою оповідачкою, сама любила слухати цікаві історії дівчинки. Разом вони вигадували неймовірні пригоди мешканців чарівного лісу. Отож, коли Леся написала свої перші твори, для неї дуже важливо було почути думку саме Лариси Письменної. «Це цікаво і весело, пиши ще!» – так сказала письменниця. Невдовзі в журналі «Барвінок» було надруковано перший твір Лесі Ворониної.

Навчаючись у школі, юна Леся зацікавилася українським фольклором, співала в хорі «Гомін», а також захопилася східними двобоями та йогою. Весела і товариська Леся була лідером серед однолітків. Однокласники дуже любили слухати її кумедні побрехеньки.

2-й читець: (слайд 6. *Студентські роки*) У 1972 році юнка Леся Воронина вступила на заочне відділення філологічного факультету Київського університету імені Тараса Шевченка, який закінчила у 1979 році. Паралельно з навчанням Леся працювала на різних роботах: встигла попрацювати кур'єром у Спілці письменників України, лаборантом у школі, електромонтером на деревообробному комбінаті, екскурсоводом в Музеї народної архітектури та побуту в Пирогові та на багатьох інших роботах. Досить багато часу вона приділяла прочитанню різноманітної літератури, особливо історичної – читала твори Кастанеди, Ауро Біндо Кгхоша та інших. Особливою пристрастю студентки Лесі були подорожі автостопом – до Карпат, у Крим, до Польщі. Знайомство з польською культурою, літературою, театром вразило її. Леся брала ін-

терв'ю у фантаста Станіслава Лема, бувала у нього вдома, спілкувалася з Тадеушем Ружевичем, дивилася його вистави, читала багато самвидавівських книжок і сама почала писати. Перші казки Леся Воронина написала для сина Євгена, щоб якось втихомирювати досить рухливого і веселого хлопчика. Згодом подала ці твори до видавництва «Веселка», звідки прийшла рецензія, в якій письменницю докоряли за те, що в неї «звірі кращі за людей». Це дало їй привід замислитися над власними прихованими комплексами.

3-й читець: (слайди 7, 8, 9. *Редакторська та творча робота*) У 1987-1991 роках Леся Воронина працювала в журналі «Україна» редактором відділу літератури та мистецтва. Коли у 1991 році з'явився дитячий журнал «Соняшник», вона з радістю прийняла запрошення працювати в ньому. З 1992 по 2006 рік Леся Воронина була головним редактором цього часопису. Як згадує сьогодні письменниця, працювати в цьому журналі було дуже цікаво і весело. Редакція була творчою лабораторією, куди приходили молоді талановиті письменники і художники: Зірка Мензатюк, Роман Скиба, Іван Андрусак, Іван Малкович, Ірен Роздобудько, Сашко Дерманський, Андрій Кокотюха, Кость Лавро, Катерина Штанко, Катерина Білетіна та інші. Головним завданням журналу було прищепити дітям смак до літератури й мистецтва, захопити юних читачів до власної творчості. І в цьому велика заслуга Лесі Ворониної, адже часто, коли не було якісних цікавих матеріалів, вона писала сама в усіх жанрах. У 2011 році Леся Анастасіївна очолила дитяче видавництво «Прудкий Равлик». Мабуть, неспроста видавництво отримало таку назву, адже письменниця дуже любить цих чудернацьких слимаків і навіть має вдома велику колекцію равликів у кераміці, малюнках, склі.

4-й читець. (слайд 10. *Леся Воронина – сучасна дитяча письменниця*) Сьогодні письменниця плідно працює – майже щороку вона дарує юним читайликам все нові захоплюючі твори. Твори її активно видають різні видавництва, транслюють по радіо, друкують у дитячих журналах. «Завжди пишу про те, що цікаво мені і, сподіваюсь, дітям, – каже Леся Анастасіївна. – Дитяча книжка передусім має бути цікавою, захоплювати читача, а всі закладені автором ідеї не повинні бути «лобовими»: читач має сам розшифрувати ці послання... Мені хочеться, щоб дітям були небайдужі мої герої, щоб вони схотіли дізнатися більше і про те, з ким ці герої дружать, що люблять, чого бояться, про що мріють... Тобто я створюю цілий світ, який має захопити читача».

Якось в інтерв'ю на питання, що саме спонукало письменницю до написання пригодницької повісті «Таємне Товариство Боягузів, або Засіб від переляку № 9», вона відповіла: «Мені здається, що найгірші вчинки людина робить під впливом страху. Наше суспільство й справді заражене вірусом страху, і я дуже хочу, щоб ми його позбулися... Отож, герої моєї пригодницької фантастичної повісті, потрапляючи у небезпечні, а часом неймовірні ситуації, вчаться долати переляк і перемагати власну слабодухість, рятуючи інших. А ще я переконана, що сміх – це неймовірно сильна зброя, адже всі паскудства у світі роблять люди, цілковито позбавлені почуття гумору». Отож, у цій повісті письменниця пропонує нам поринути у світ карколомних пригод

звичайного хлопчика Климка, який, пройшовши випробування, поборов свій страх і став сміливим.

А ще Леся Воронина – автор та ведуча програм каналу «Культура» на українському радіо. Основна тема її програм – сучасний стан української мови та культури. Письменниця веде бесіди з представниками літератури, мистецтва, науки, знайомить слухачів з людьми високого духу, тими, хто творить майбутнє України. Вона – член Національної Спілки письменників України, член Асоціації українських письменників.

1-й читець: (слайд 11. *Псевдоніми письменниці*). Леся Воронина впродовж 13 років під псевдонімом Гаврило Гава писала цікаві сюжети коміксів. Більше ста їх було вміщено на сторінках журналу «Соняшник». Її літературні твори виходили і під іншими псевдонімами: Ніна Ворон, Олена Вербна, Сестра Лесич.

2-й читець: (слайд 12. *Леся Воронина – перекладач*) Багато часу письменниця приділяє перекладацькій діяльності – перекладає з польської твори Станіслава Лема, Славоміра Мрожека, Анни Ковальської, Анни Карвінської, Гелени Бехлерової та ін.

3-й читець: (слайд 13. *Відзнаки Лесі Ворониної*) За суперцікаві та захоплюючі книги письменниця Леся Воронина стала лауреатом численних літературних конкурсів. Вже у 2004 році вона стала лауреатом Всеукраїнської акції «Книжка року» за книжку «Суперагент 000. Таємниця золотого кенгуру». Скільки дітей із захопленням читають іронічні детективи, об'єднані у серію «Суперагент 000»! Герой цих повістей – незламний суперагент 000 Гриць Мамай, перемагає найпідступніших ворогів, розплутує найзагадковіші злочини і рятує світ від неминучої загибелі, викривши міжнародну терористку бабусю Ніндзя.

У 2005 році письменниця подарувала юним читачам ще одну пригодницьку казкову книжку – фантастичну повість «Таємниця пурпурової планети». Всі, хто читати-ме цю шалено веселу і фантастичну повість, візьмуть участь у неймовірних і дуже небезпечних пригодах, побувають на міжгалактичному фестивалі, потраплять на Пурпурову планету, опиняться на острові Забудькуватого Дракона. За цю фантастичну повість у 2005 році Леся Воронина стала лауреатом Всеукраїнського конкурсу романів, кіносценаріїв і п'єс «Коронація слова».

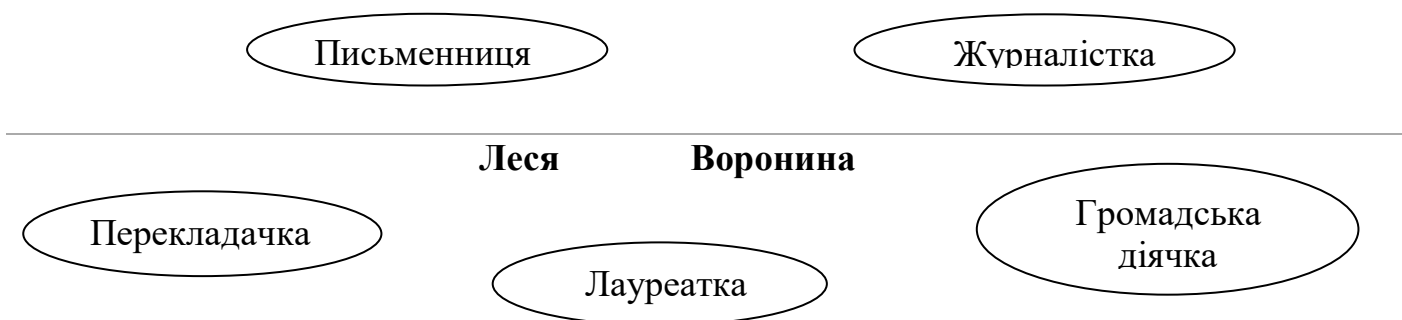
«Таємне Товариство Боягузів, або Засіб від переляку № 9» – таку загадкову назву має наступна повість Лесі Ворониної, яка побачила світ у 2006 році. Вона теж дістала високу нагороду – стала лауреатом Міжнародного літературного конкурсу «Дитячий портал».

Не менш плідними для письменниці були і наступні роки. З-під її пера з'явилися дивовижні книжки «Прибулець з Країни Нямликів» (2007 р.), «Хлюсь та інші» (2008 р.). А за книжку «Нямлик і Балакуча Квіточка» у 2008 році письменниця стала лауреатом конкурсу «Книжка року Бі-Бі-СІ». У 2009 році за книжку «Сни Ганса Християна» Леся Воронина стала володарем першої премії VI Московського Міжнародного конкурсу «Мистецтво книги» в номінації «Книга для дітей та юнацтва» і Гран-прі націо-

нального конкурсу «Краща книга України – 2009». Цього ж року письменниця отримала ще одну винагороду за книжку «Сни Ганса Християна» – вона посіла друге місце у конкурсі «Книжковий дивосвіт України». Француженка Жорж Санд, поляк Фридерік Шопен, індієць Махатма Ганді, китаєць Лі Суй Лунг, українець Іван Миколайчук стали героями ще однієї цікавої книги Лесі Ворониної, яка вийшла у 2010 році в серії «Життя видатних дітей». Надзвичайно захоплююче змальовує письменниця дитинство цих знаменитих та геніальних людей. На прикладі їхнього дитинства вона показує нам, що слід сумлінно розвивати свій талант та рішучу волю в досягненні мети вже в юному віці. Як вже згадувалося, письменниця дуже любить подорожувати. Отож, у 2010 році вона видала першу дорослу книжку «У пошуках Огопого», де вмістила свої нотатки навколосвітньої мандрівниці. Це – захоплива мандрівка часом і простором, до якої письменниця запрошує всіх, хто любить шалені пригоди, несподівані зустрічі і непередбачувані повороти долі. За цю книгу письменниця стала дипломантом конкурсу романів, кіносценаріїв, п'єс та пісенної лірики про кохання «Коронація слова-2010». У 2012 році дилогія Лесі Ворониної «Таємне Товариство Боягузів та Брехунів» стала переможцем конкурсу «Дитяча книга року Бі-Бі-Сі».

За результатами виступів читців діти створюють психологічний портрет Лесі Ворониної.

Створення психологічного портрета письменниці «Грунування»

Ведуча: Але повернемося до нашого проблемного питання (слайд 2) «Чи може звичайна людина подолати свій страх і стати героєм?» Мріяв про це і Клим Джура, звичайний хлопчик, київський школяр, який одного чудового ранку опиняється в штабі Таємного Товариства Боягузів. Згодом хлопчику стає відомо, що Землю от-от мають захопити підступні космічні прибульці, які заразили більшість людей вірусом страху. І головне, що порятунок людства залежить тільки від нього! Для цього лише треба здолати свій страх. Зараз я пропоную вам переглянути буктрейлер до повісті Лесі Ворониної «Таємне Товариство Боягузів та Брехунів». Дивіться його уважно, бо після перегляду на вас чекає вікторина, яка визначить наскільки ви були уважні.

Перегляд відео «Буктрейлер до повісті «ТТБ». Режим доступу:
<https://www.youtube.com/watch?v=xexMaSq9SZY>

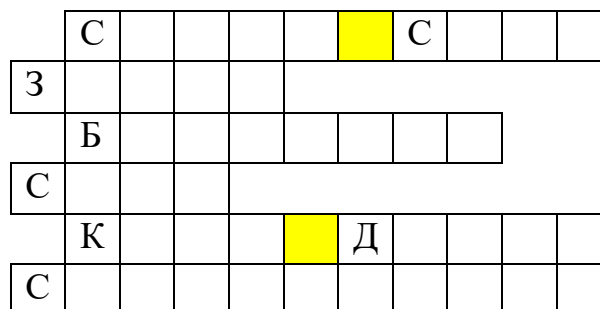
Вікторина «Слухай і відповідай!»

1. Як звали головного героя повісті? (*Клим Джура*);
2. З ким ворогував Клим? (*з Кактусом – Сашком Смиком, сусідом головного героя*);
3. Коли розпочалася ворожнеча між Сашком і Климом? (*битися хлопці почали ще лежачи у візочках*);
4. Як звали друзів Кліма Джури? (*Заєць і Жук*);
5. Як після літніх канікул змінився Кактус? (*він став схожий на гібрид жирафа з орангутангом: виріс одразу на дві голови й накачав м'язи, як у Шварцнеггера*);
6. Що трапилося із Климом після останньої зустрічі із Сашком? (*хлопчик несподівано полетів у люк*);
7. Куди саме потрапив Клим? (*Климко потрапляє до ТТБ*);
8. За що Климу стало соромно, коли він побачив себе на великому екрані? (*він побачив вулицю, якою щодуху мчала якась зіщулена перелякана істота. Це був Климко, який тікав від Кактуса*);
9. Хто винайшов машину часу? (*бабуся Кліма*);
10. Що виявилось машиною часу? (*автомобіль «Запорожець»*);
11. В якій країні знаходять своїх батьків Климко? (*в Єгипті*);
12. Ким виявились інопланетні прибульці? (*блакитними жабами*);
13. Що змусило хлопчика вступити в "бій" з прибульцями? (*небезпека для бабусиного життя*);
14. Що запропонував механічний голос Климу? Як відреагував на це хлопчик? (*він запропонував Климу взяти участь у таємному експерименті і той, схрестивши безіменний і середній пальці, пообіцяв стати агентом ТТБ*);
15. З ким познайомився Климко після того, як якась сила спрямувала його до старого будиночку? (*з двома хлопцями, яких Клим прозвав Зайцем і Жуком*);
16. Яке завдання-випробування чекало Кліма ввечері? (*рівно о 21.00 він мав стояти біля банку й грати жалісну пісеньку про байбачка*);
17. Про що довго думав Клим, повернувшись додому? (*чи можна порушити клятву, яку дав ТТБ*)

Кросворд «Герої»

Ведуча: А тепер давайте пригадаємо героїв твору та спробуємо відгадати їх імена за першою літерою:

- Сашко Смик.
- Заєць.
- Байбачок.
- Соля.
- Клим Джура.
- Синьоморди.

Гра «Займи позицію»

Ведуча: І на завершення пропоную вам уявити себе головним героєм повісті і відповісти на питання: «Чи можна вважати Климка боягузом? Чому?»

Діти обґрунтовують свої відповіді.

Ведуча: Закінчити нашу зустріч хочу словами великого американського письменника Марка Твена: «Зроби те, чого боїшся, і ти побореш страх».

Використана література:

Твори письменниці:

Воронина, Л. Леся Воронина про Брюса Лі, Махатму Ганді, Жорж Санд, Фрідріка Шопена, Івана Миколайчука / Л. Воронина. – Київ : УкрНДІСВД, 2016. – 128 с. : іл. – (Життя видатних дітей)

Воронина, Л. Нямлик і балакуча квіточка : оповідання / Л. Воронина. – К. : Грані-Т, 2010. – 144 с. : іл. – (Сучасна дитяча проза)

Воронина, Л. Прибулець з країни нямликів / Л. Воронина. – К. : Грані-Т, 2007. – 126 с.: іл.

Воронина, Л. Пригоди голубого папуги / Л. Воронина. – Київ : Знання, 2018. – 56 с.: іл.

Воронина, Л. Слон на ім'я Гудзик / Л. Воронина. – Львів : ВД Старого Лева, 2011. – 36 с. : іл.

Воронина, Л. Смак олімпійського золота : повість / Л. Воронина. – Київ : Грані-Т, 2011. – 80 с. : іл. – (Дівчата зі спорту)

Воронина, Л. Сні Ганса Християна / Л. Воронина. – Київ : Грані-Т, 2009. – 104 с. : іл.

Воронина, Л. Суперагент 000. Нові пригоди : дитячий детектив / Л. Воронина. – Київ : Соняшник, 2000. – 176 с. : іл.

Воронина, Л. Суперагент 000. Таємниця золотого кенгуру : іронічний детектив / Л. Воронина. – Харків : ВД Ранок, 2019. – 224 с. : іл. – (Пригоди)

Воронина, Л. Таємне Товариство Близнюків, або Чудисько озера Лох-Ойх та інші страховища : повість / Л. Воронина. – Київ : Знання, 2018. – 143 с. : іл.

Воронина, Л. Таємне Товариство Ботанів, або Екстрим на горі Підстава : повість / Л. Воронина. – Київ : Знання, 2018. – 141 с. : іл.

Воронина, Л. Таємне Товариство Брехунів, або Пастка для синьоморда : повість / Л. Воронина. – Київ : Знання, 2015. – 136 с. : іл.

Воронина, Л. Таємниця пурпурової планети : Фантастична повість / Л. Воронина. – Вінниця : Теза : Соняшник, 2005. – 172 с : іл. – (Пригодницька бібліотека)

Воронина, Л. У пошуках Огопого : нотатки навколосвітньої мандрівниці / Л. Воронина. – К. : Нора-Друк, 2010. – 176 с. : іл. – (Мандри)

Воронина, Л. Хлюсь та інші / Л. Воронина. – Київ : Грані, 2008. – 52 с. : іл.

Статті із періодичних видань:

Буторина, І. Рецензія-листівка на книгу Лесі Ворониної «Таємне товариство боягузів, або Засіб від переляку №9» / І. Буторина // Шкільна бібліотека. – 2017. – №5. – С. 118.

Воронина, Л. Леся Воронина : «Найважливіше для мене, щоб дитина, яка прочитала мою книжку, ставала хоча б трохи добрішою і розумнішою» : [Письменниця про себе і свою творчість] / Л. Воронина // Дивослово. – 2016. – №12. – С. 56 – 59.

Дембицька, Л. Леся Воронина «Таємне товариство боягузів, або Засіб від переляку №9» / Л. І. Дембицька // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2018. – №7-8. – С. 26-31.

Іваненко, Л. Презентація книги Лесі Ворониної «Прибулець з Країни нямликів» / Л. Іваненко // Дивослово. – 2012. – №10. – С. 24-27.

Леся Воронина: «Я ніколи не хотіла писати примітивне читиво...»: [Бесіда з українською дитячою письменницею] // Освіта України. – 2012. – №40. – 1 жовтня. – С. 14-15.

Самченко, В. Леся Воронина : «Книжки Євгена Гуцала не вміщалися в залізобетонні рамки соцреалізму» : [Інтерв'ю] / В. Самченко // Україна молода. – 2017. – №71. – 9-10 червня. – С. 14.

Скочко, Н. Леся Воронина : «Не можна сіяти зневіру в людях» : [Інтерв'ю] / Н. Скочко // Українська літературна газета. – 2017. – №7. – 7 квітня. – С. 8-9.

Сокур, А. Українська фантастика. Зустріч із давніми знайомими. Повість Лесі Ворониної «Таємне товариство брехунів» / А. Сокур // Українська мова і література в школах України. – 2018. – №11. – С. 41.

Сокур, А. Українська фантастика. Леся Воронина «Таємниця пурпурової планети» / А. Сокур // Українська мова і література в школах України. – 2018. – №10. – С. 48-49.

Інтернет – ресурси:

http://uk.wikipedia.org/wiki/Леся_Воронина

<http://bukvoid.com.ua/news/weekly/2012/10/21/201454.html>

<http://gre4ka.info/interv-iu/2575-lesia-voronyna>

http://osvita.ua/school/lessons_summary/edu_technology/40427

metodportal.net/.../rozrobka_uroku_pozakl..do..

https://www.youtube.com/watch?time_continue=28&v=95QOsQ3PPwg&feature=emb_logo

<https://naurok.com.ua/prezentaciya-viktorina-lesya-voronina-taemne-tovaristvo-boyaguziv-abo-zasib-vid-perelyaku-9-15107.html>

https://www.youtube.com/watch?time_continue=16&v=CyC6zYWLxkA&feature=emb_logo

<https://www.youtube.com/watch?v=xeXMaSq9SZY>

Комунальний заклад "Запорізька обласна
бібліотека для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

69006
м. Запоріжжя,
вул. В. Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62
236-85-63
236-86-27
236-86-49
Факс: (061) 236-85-62

Електронна пошта: zobd@ukr.net
Сайт: www.zobd.zp.ua